

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 11C/84/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312206287
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Pytliaková Dr.
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2015:5312206287.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou JUDr. Adrianou Pytliakovou, PhD., v právnej veci navrhovateľa Y. V., nar. X. X. XXXX, bytom H. XXX, XXX XX V. W. V., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1 A, 022 01 Čadca, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 460,89 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 460,89 Eur do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 396,76 €, na účet právneho zástupcu spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o. vedený v ČSOB, a.s., pobočka Čadca, číslo účtu: SK24 7500 0000 0040 1044 6960, VS 0000011312, a to do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ podaným návrhom, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 12.6.2012 domáhal sa voči odporcovi zaplataenia pohľadávky vo výške 460,89 Eur a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že dňa 8. 2. 2011 bolo uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ SR V. W. V. začaté trestné stíhanie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Dňa 10.2.2011 vydal poverený príslušník Obvodného oddelenia PZ V. W. V. uznesenie ČVS: I.-XXX/KK-Z.-XXXX, ktorým vzniesol voči navrhovateľovi obvinenie pre vyššie uvedené prečiny. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia navrhovateľ podal sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Č. T. XXX/XXXX-X zo dňa 11. 3. 2011 zamietnutá ako nie dôvodná. Dňa 14.4.2011 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Č. obžalobu na navrhovateľa pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Dňa 4. 7. 2011 Okresný súd Č. vydal trestný rozkaz sp. zn. 1T/51/2011-91, ktorým navrhovateľ bol uznaný vinným a bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka a zaviazaný k náhrade škody vo výške 781,73 Eur. Proti trestnému rozkazu navrhovateľ podal 8. 8. 2011 odpor. Dňa 14. 12. 2011 Okresný súd Č. rozsudkom sp. zn. 1T/51/2011 rozhodol tak, že navrhovateľa v plnom rozsahu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14.12.2011. Na základe citovaného rozsudku navrhovateľ obrátil sa listom na Ministerstvo spravodlivosti ako na orgán, ktorý koná v mene štátu vo veciach náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci. V zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov žiadosť bola postúpená na Ministerstvo vnútra SR a neskôr na Generálnu prokuratúru SR. Zo strany prokuratúry nebol zistený nesprávny úradný postup, ani nezákonné rozhodnutie, v dôsledku čoho žiadosť navrhovateľa bola odmietnutá. Vzhľadom k týmto

skutočnostiam podľa navrhovateľa vznikol mu nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla na trovách právneho zastúpenia s poukazom na § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. S poukazom aj na Nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 1. 7. 2003 č. j. I. ÚS 513/2002, v zmysle ktorého náklady právneho zastúpenia ako súčasť nákladov konania sú materiálnou ujmou, ktorú je štát v prípade, že tieto vznikli v súvislosti s jeho nezákonným rozhodnutím alebo postupom, povinný poškodenému uhradiť a to i v prípade, že tieto náklady sú jedinou škodou, ktorá poškodenému vznikla. Celková výška spôsobenej škody predstavuje podľa navrhovateľa 460,89 Eur, ktorej zaplatenia navrhovateľ v súdnej veci sa domáha.

K žalobe podal odporca písomné vyjadrenie, žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Orgány prokuratúry v predmetnom konaní konali lege artis, tak ako to vyplýva i z oznámenia č. k. D. L. XX/XX-X zo dňa 17.5.2012, adresovanému právnenému zástupcovi navrhovateľa.

Rozsudkom č. k. 11C/84/2012-47 zo dňa 28. 11. 2012 Okresný súd Č. žalobe navrhovateľa vyhovel v celom rozsahu v zmysle žalobného návrhu. V dôsledku podaného odvolania zo strany odporcu uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/119/2013-69 zo dňa 13. 11. 2013 bol rozsudok Okresného súdu Č. bol zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

Súd postupoval ďalej v zmysle intencií rozhodnutia odvolacieho súdu a opätovne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 11C/84/2012-92 zo dňa 2. júla 2014. V dôsledku podaného odvolania zo strany odporcu uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/704/2014-109 zo dňa 31. 3. 2015 bol rozsudok Okresného súdu Č. zrušený a vec vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Prvostupňový súd citiac sa viazaný právnymi a skutkovými závermi odvolacieho súdu podľa § 226 O. s. p., doplnil dokazovanie v nadväznosti na závery odvolacieho súdu a po doplnení dokazovania mal zistený uvedený skutkový stav:

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení zo dňa 23. 8. 2011 uviedol, že navrhovateľ v priebehu celého konania jasne poukazoval na značné rozpory a využil všetky dostupné opravné prostriedky, ktoré boli zamietnuté, po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku sa vzdal odvolania i prokurátor. Nie je dôvod, aby navrhovateľ znášal náklady spojené s trestným stíhaním jeho osoby, keď spáchanie skutku od začatia trestného konania popieral, využil všetky prostriedky a možnosti, ktoré mu poskytuje Trestný poriadok a aj napriek tomu, bolo proti jeho osobe vznesené obvinenie a podaná obžaloba na súd, ktorý ho spod obžaloby oslobodil. V písomnom stanovisku zo dňa 19. 5. 2014 tvrdil, že pasívne vecne legitimovaným účastníkom súdneho konania je Slovenská republika. Podanie obžaloby je len jednou zo skutočností zakladajúcich nárok na náhradu škody. V danom prípade ďalšími sú ostatné právoplatné rozhodnutia, ktoré vo svetle oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Č. 1T/51/2011 zo dňa 14.12.2011 sa stali nezákonné. Na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak policajný orgán, ako aj prokurátor, pričom považuje za potrebné podotknúť, že v tomto prípade je prokurátor tzv. pánom prípravného konania. Z hľadiska určenia, ktorý z orgánov v tomto konaní je orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorý z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. I/ zákona č. 514/2003 Z. z.). V tejto súvislosti bol predložený list Ministerstva spravodlivosti SR sp. zn. 18271/2012 zo dňa 20.3.2012, ktorým bola žiadosť navrhovateľa zo dňa 15.3.2012 bez vecného vybavenia postúpená Ministerstvu vnútra SR. List Ministerstva vnútra SR sp. zn. SLV-PS-378/2012 zo dňa 4.3.2012 preukazuje žiadosť navrhovateľa zo dňa 15.3.2012 postúpená bez vecného vybavenia Generálnej prokuratúre SR. Generálna prokuratúra ako jediný štátny orgán žiadosť predbežne vecne prejedнала. Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu naďalej zotrval na podanom návrhu v celom rozsahu v zmysle vyjadrení a písomných podaní vrátane samotného žalobného návrhu. Uviedol, že splnil základné predpoklady trestného konania, sťažnosť o vznesení obvinenia ako riadny opravný prostriedok. Nebolo rozsudkom preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, pričom na základe uvedených skutočností žiadal bezúspešne uznanie nároku na náhradu škody u príslušného orgánu štátnej správy Slovenskej republiky.

Odporca zotrval v celosti na svojich vyjadreniach prezentovaných na pojednávaní dňa 7. 11. 2012 a 2. 7. 2014 a obsahu odvolania zo dňa 18. 7. 2014. Odporca vo svojich vyjadreniach poukázal na existenciu viacerých ústredných orgánov štátnej správy oprávnených vo veci konať. Poukázal

najmä na tú skutočnosť, že pracovník Ministerstva vnútra vydal uznesenie o vznesení obvinenia, za ktoré uznesenie nenesie zodpovednosť prokuratúra, ale Ministerstvo vnútra SR, z ktorého vyplýva aj od počiatku daná objektívna zodpovednosť za daný postup. Zodpovednou osobou je vyšetrovateľ s poukazom na § 4 cit. zákona, ktorý koná pod dozorom prokurátora. Za nedostatky prokuratúry jednoznačne zodpovedá Generálna prokuratúra, za sudcov Ministerstvo spravodlivosti. V danom prípade objektívnu zodpovednosť príslušného orgánu je potrebné ju preukázať objektívnou príčinnou súvislosťou medzi škodovou udalosťou a zodpovednosťou ústredných orgánov. Samotné prerokovanie nároku na ústrednom orgáne, resp. posun z Ministerstva spravodlivosti na Ministerstvo vnútra a ďalej na Generálnu prokuratúru má len formálny charakter. Svoje tvrdenia vo vyjadrení k odvolaniu doplnil v tom smere, že nie sú splnené základné hmotnoprávne podmienky stanovené ustanovením § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. a Generálna prokuratúra nie je oprávnená konať za štát. Ak vznikla škoda, túto nespôsobil prokurátor. Nesprávne označenie účastníka, ktorý koná za štát, predstavuje nedostatok podmienok konania a takýmto spôsobom by došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Poukázal na to, že navrhovateľ si svojím konaním trestné stíhanie zavinil sám a akákoľvek náhrada škody by bola v rozpore s dobrými mravmi. Orgány činné v trestnom konaní nekonali svojvoľne, ale naopak zákonne, nakoľko sa skutok, ktorý bol predmetom obžaloby vo vzťahu dňu, kedy bola podaná obžaloba a kedy bolo vznesené obvinenie, stal. V odvolaní zo dňa 18. 7. 2014 okrem iného uviedol, že za jediný legálny titul na náhradu škody odporca považuje uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal poverený príslušník policajného zboru. Ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten kto bol oslobodený spod obžaloby v zásade má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám (rozsudok NSČR z 23. 2. 1990, 1 Cz 6/90, judikát č. 35/91). Navrhovateľ konal tak, že inému zasiahol do telesnej integrity, a teda sa aktívne podieľal na vzniku stavu, kedy vystavil samého seba možnosti trestného stíhania a teda, ak by takto nekonal, nedošlo by k postupu v súlade s ustanovením § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005, a teda by poverený policajt nevydal uznesenie o vznesení obvinenia. Ďalej na pojednávaní dňa 28. 10. 2015 doplnil, že súd v trestnom konaní vyhodnotil skutok v kontexte záveru znaleckého posudku, a len v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obžalovaného, tieto závery vyhodnotil tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil. To, že Y. V. bol neskôr v trestnom konaní spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že sa skutok nestal, nesúvisí priamo s otázkou, či si trestné konanie zavinil. Poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 296/2014 zo dňa 6. 5. 2015, v ktorom sa konštatuje, že aj prípadné oslobodenie páchatela spod obžaloby v trestnom konaní neznamená, že sa nedopustil protiprávneho konania, čo má vplyv na príčinnú súvislosť medzi škodou, ktorej náhradu si uplatňoval a obvinením, ktoré mu bolo vznesené v trestnej veci.

Z uznesenia Obvodného oddelenia PZ V. W. V. ČVS: I.-XXX/KK-Z.-XXXX zo dňa 8.2.2011 mal súd zistené, že bolo začaté trestné stíhanie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Dňa 10.2.2011 poverený príslušník Obvodného oddelenia PZ V. W. V. vydal uznesenie ČVS: I.-XXX/KK-Z.-XXXX, ktorým vzniesol voči osobe navrhovateľa obvinenie pre vyššie uvedené prečiny. Proti citovanému uzneseniu o vznesení obvinenia navrhovateľ podal sťažnosť. Táto uznesením prokuratorky Okresnej prokuratúry Č. T. XXX/XXXX-X zo dňa 11.3.2011 bola zamietnutá ako nie dôvodná.

Zo spisu Okresného súdu Č. sp. zn. 1T/51/2011 súd mal preukázané, že dňa 14. 4. 2011 prokuratorka Okresnej prokuratúry Č. podala na navrhovateľa obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví v zmysle § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Dňa 4. 7. 2011 Okresný súd Č. vydal trestný rozkaz č. k. 1T/51/2011-91, ktorým bol navrhovateľ uznaný vinným a bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieňaným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka a zároveň bol zaviazaný k náhrade škody vo výške 781,73 Eur. Proti trestnému rozkazu navrhovateľ podal 8.8.2011 odpor. Dňa 14.12.2011 Okresný súd Č. rozsudkom č. k. 1T/51/2011-122 rozhodol tak, že navrhovateľa podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil v plnom rozsahu spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. 12. 2011.

Podaním zo dňa 15.3.2012 navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti SR. Žiadosť navrhovateľa bola postúpená na Ministerstvo vnútra SR podaním zo dňa 20. 3. 2012 z dôvodu, že škoda mala byť spôsobená začatím

a vedením nedôvodného trestného stíhania žiadateľa orgánmi činnými v trestnom konaní. Ministerstvo vnútra SR podaním zo dňa 4. 3. 2012 postúpilo predmetnú žiadosť na Generálnu prokuratúru z dôvodu, že trestné stíhanie pred súdmi sa koná len na podklade obžaloby, ktorú podáva prokurátor a hoci trestný poriadok *expresis verbis* nedefinuje obžalobu ako rozhodnutie vydané v trestnom konaní, právna doktrína obžalobu definuje ako rozhodnutie *sui generis*. Pokiaľ sa prokurátor za svojho aktívneho dozoru stotožní s výsledkami vyšetrovania a podá obžalobu, znamená to, že výsledok a priebeh vyšetrovania bol v súlade s Trestným poriadkom a Trestným zákonom a jeho obžaloba bola zákonná a dôvodná. Organizačný a kontrolný odbor Generálnej prokuratúry SR v oznámení zo dňa 17. 5. 2012 adresovanom právnenému zástupcovi navrhovateľa uviedol, že zo strany prokuratúry nebol zistený nesprávny úradný postup, ani nezákonné rozhodnutie, v dôsledku čoho bola jeho žiadosť odmietnutá. Sťažovateľ bol poučený, že nakoľko nebol uspokojený jeho nárok na náhradu škody zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, môže sa domáhať uplatnenia práva, resp. uspokojenia nároku na príslušnom súde v občiansko-právnom konaní.

Vyčíslená, v konaní uplatnená škoda vo výške 460,89 Eur bola spôsobená v príčinnej súvislosti s nezákonnými právoplatnými rozhodnutiami, a to uznesením o začatí trestného stíhania, uznesením o vznesení obvinenia, uznesením prokurátora o zamietnutí žiadosti navrhovateľa a s obžalobou prokurátora proti navrhovateľovej osobe. O nezákonnosti týchto rozhodnutí niet pochybností, na podklade vyššie citovaného oslobodzujúceho rozsudku. Otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou je v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, či je alebo nie je daná príčinná súvislosť je otázkou právnou.

Faktúrou odmeny a výdavkov za advokátske úkony č. 2072011 Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, s.r.o. fakturovali navrhovateľovi ako odberateľovi trovy obhajoby vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T/51/2011 s dátumom splatnosti 3.3.2012 za jednotlivé úkony právnej pomoci, a to 1.6.2011 prevzatie, príprava obhajoby vo výške 61,75 Eur + 20 % DPH 12,35 Eur, obhajoba pri mediácii 23.6.2011 vo výške 61,75 Eur + 20 % DPH 12,35 Eur, odpor proti trestnému rozkazu 8.8.2011 vo výške 61,75Eur + 20 % DPH 12,35 Eur, obhajoba pri hlavnom pojednávaní 30.9.2011 odmena 15,43 Eur + 20 % DPH 3,09 Eur, obhajoba pri hlavnom pojednávaní 10.11.2011 vo výške 15,43 Eur + 20 % DPH 3,09 Eur, obhajoba pri hlavnom pojednávaní 14.12.2011 v čase od 12.55 do 15.00 hod. 2 x 61,75 Eur, teda vo výške 123,50 Eur + 20 % DPH 24,70 Eur, paušálne náhrady celkovo 6 po 7,41 Eur, teda vo výške 44,46 Eur + 20 % DPH 8,89 Eur, celkom 460,89 Eur. Pri zaplatenej zálohe 1.6.2011 v sume 120,- Eur na úhradu vyúčtoval právny zástupca navrhovateľovi 340,89 Eur ako trovy obhajoby.

Príjmovým pokladničným dokladom 3834713 zo dňa 1.6.2011 účtoval dodávateľ Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, s.r.o. sumu 120,- Eur, ktorú navrhovateľ uhradil titulom zálohy za poskytnuté právne služby. Príjmovým pokladničným dokladom č. 3776636 zo dňa 20.2.2012 uhradil navrhovateľ právnenému zástupcovi 340,89 Eur.

Súd na daný právny vzťah aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinný do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- nezákonným rozhodnutím,
- nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody ,
- rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo zhodnutím o väzbe, alebo
- nesprávny úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. .z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. .z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Súd vyhodnotil dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že návrh je dôvodný.

V súlade s ustálenou súdnou praxou štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby. Ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody vrátane náhrady nákladov na trovy obhajoby (R 35/1991, R 70/1994). V tomto prípade ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania alebo právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku, pričom ide o tzv. kvázi nezákonné rozhodnutie. Na takúto vec je potrebné aplikovať právnu úpravu k danému prípade najbližšiu, a to úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa štát nemôže zbaviť. To znamená, že sa neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (rozsudok NS SR 3Cdo 194/2010). Možno súhlasiť s tvrdením odporcu uvedenom v odpovedi na žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku, keď uvádza, že ak je voči fyzickej osobe, v súlade s podmienkami stanovenými v zákone vznesené obvinenie z trestného činu a následne je proti nej podaná obžaloba a aj všetky ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní, zasahujúcich v priebehu trestného stíhania do práv fyzickej osoby, sú vykonávané v medziach zákona, nepredstavuje vznesenie obvinenia, podanie obžaloby, ani ďalšie zákonom dovolené úkony orgánov činných v trestnom konaní neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, a to ani v prípade, že neskôr dôjde k zastaveniu trestného stíhania voči tejto osobe alebo aj oslobodenie spod obžaloby. Ako však súd uviedol vyššie, zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Inak povedané, aj keď sa trestné stíhanie v čase jeho vedenia, javilo ako zákonné, v súlade s ustálenou judikatúrou je potrebné ho považovať za nezákonné, nakoľko sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania, a to práve v dôsledku vydania oslobodzujúceho rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť. V súdnom prípade bol vydaný oslobodzujúci rozsudok č. k. 1T/51/2011-122 dňa 14. 12. 2011 z dôvodu podľa § 285 písm. a/ Tr. por., teda že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

V prvom rade súd považoval za potrebné vysporiadať sa s námietkou odporcu, že v súdnom prípade je orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, nie Generálna prokuratúra SR, pričom súd dospel k nasledovnému záveru:

Podmienkou pre podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je v zmysle § 15, 16 zákona č. 514/2003 Z. z. prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom. Navrhovateľ preukázal, že došlo k predbežnému prerokovaniu nároku u príslušného orgánu - Generálnou prokuratúrou SR, pričom žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podal na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré žiadosť navrhovateľa odstúpilo na Ministerstvo vnútra SR a Ministerstvo vnútra SR bez vecného vybavenia žiadosť o predbežné prerokovanie nároku postúpilo Generálnej prokuratúre SR. Žiadosť zo dňa 15.3.2012 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím bola vecne prerokovaná Generálnou prokuratúrou SR (odpoveď zo dňa 17.5.2013).

Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu - vecná legitímácia je stav, ktorý vyplýva z hmotného práva a znamená, že určitý subjekt je nositeľom práva alebo povinnosti. V súvislosti s prejednávanou vecou súd zdôrazňuje, že samotným zodpovednostným subjektom je vždy Slovenská republika (bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán koná v jej mene).

Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ak je účastníkom konania štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. Túto povinnosť navrhovateľ splnil tým, že označil v návrhu orgán, od ktorého mu bolo doručené vecné prerokovanie nároku v rámci predbežného prerokovania. Nebolo vecou navrhovateľa, ani úlohou súdu v danom súdnom konaní zisťovať zodpovednosť, či mieru „zavinenia“ jednotlivých orgánov verejnej moci, ak na rozhodnutie, že došlo ku škode pri výkone verejnej moci, stačí doposiaľ zistený skutkový stav. Súd má za to, že navrhovateľ v žalobe dostatočne po skutkovej stránke vymedzil dôvody, pre ktoré požaduje náhradu škody, pričom právne posúdenie je na strane konajúceho súdu.

V danom prípade súd ustálil, že navrhovateľovi vznikla bezpochyby škoda v trestnom konaní, a to rozhodnutím povereného príslušníka PZ o vznesení obvinenia, konkrétne uznesením č. ČVS:I.-XXX/KK-Z.-XXXX vydaného dňa 10.2.2011, ako aj uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Č. Č.. T. XXX/XX-X zo dňa 11. marca 2011, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obvineného. Podľa názoru súdu, obe uznesenia je treba posudzovať spoločne, ako jeden celok, keďže sťažnosť predstavuje opravný prostriedok proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Škoda však ďalej, podľa názoru súdu, vznikala aj v dôsledku podania obžaloby, pričom obžaloba je považovaná za rozhodnutie prokurátora sui generis (svojho druhu). Spôsobená škoda je v priamej príčinnej súvislosti s uvedenými rozhodnutiami, pretože ku škode by nebolo došlo, ak by nebolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, ale ani vtedy, ak by uznesenie o vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti obvineného prokurátorom zrušené. Ak súdna prax ustálila pre prípad oslobodenia spod obžaloby fikciu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, potom je potrebné za takisto nezákonné považovať podľa názoru súdu, aj uznesenie o zamietnutí opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu o vznesení obvinenia. Súd však opätovne zdôrazňuje, že nejde o konštatovanie skutočnej nezákonnosti uvedených rozhodnutí od momentu ich vydania, ale o objektívnu zodpovednosť za ich vydanie, ak neskôr došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby.

Navrhovateľ si v predmetnom konaní uplatnil proti štátu v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky výslovne garantované právo, pričom povinným subjektom je štát. Hoci ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. určuje, kto má konať v mene štátu, z pohľadu navrhovateľa to nie je pre uplatnenie takéhoto nároku rozhodné s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 3 uvedeného zákona, v zmysle ktorého orgány štátu sú „ex off“ povinné zabezpečiť, aby za štát konal príslušný orgán, teda aby si orgány štátu „ex off“ vyriešili medzi sebou aj prípadný kompetenčný spor a konečné vyriešenie tohto kompetenčného sporu oznámili tomu, kto uplatnil nárok. Okolnosť, že si orgány štátu nevedia vyriešiť svoj kompetenčný spor, nemôže byť na ujmu osoby, uplatňujúcej nárok na náhradu škody. Na základe uvedeného je príslušným štátnym orgánom oprávneným konať v mene štátu, podľa názoru súdu, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorej bola postúpená žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, a ktorá žiadosť aj vecne prerokovala. Generálna prokuratúra nenamietala svoju nepríslušnosť a nepostúpila vec inému orgánu podľa § 4 ods. 3 a § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Naopak, Generálna prokuratúra sa vecne zaoberala nárokom navrhovateľa a tento odmietla z dôvodu, ako sa uvádza v jej stanovisku zo dňa 17.5.2013 tak, že „zo strany prokuratúry nebol zistený nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie, žiadosť o náhradu škody považuje v plnom rozsahu za nedôvodnú a túto odmieta“. Generálna prokuratúra SR sa vecne zaoberala nárokom navrhovateľa a vyhodnotila ho ako vecne nedôvodný. Generálna prokuratúra SR tak prijala postavenie zástupcu Slovenskej republiky pri predbežnom prerokovaní nároku navrhovateľa, a tým aj v danom súdnom konaní. Iný výklad citovaných zákonných ustanovení i vo vzťahu k postupu dotknutých štátnych orgánov v predmetnej veci, by bol voči navrhovateľovi ako poškodenému, ktorý nijako nemohol ovplyvniť postup dotknutých štátnych orgánov (Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR, Generálna prokuratúra SR), posúvajúcich si medzi sebou vec na vybavenie, šikanózne, v rozpore s vymedzením pôsobnosti občanov a štátnych orgánov vo vzťahu k štátnej moci v čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky a odporujúcim duchu a účelu zákona č. 514/2003 Z. z. Súd taktiež poznamenáva, že na úseku trestného konania od jeho začatia po podanie obžaloby vykonáva pôsobnosť vyšetrovateľ, resp. poverený príslušník PZ, ale aj prokurátor, ktorý vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v tomto úseku trestného konania (§ 230 ods. 1 Tr. por.) a môže dávať vyšetrovateľovi alebo poverenému príslušníkovi Policajného zboru záväzné pokyny. Súd zdôrazňuje, že tu nejde o posudzovanie vykonávania prokurátorského dozoru súdom v civilnom konaní. Toto posúdenie implicitne vykonal súd v trestnom konaní, keď oslobodil obvineného spod obžaloby, v čom sa viaže fikcia nezákonnosti začatia vedenia trestného stíhania. Navyiac, podľa názoru vysloveného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo 194/2010, vo veci náhrady škody spôsobenej na úseku trestného konania (od vydania uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním

obžaloby ako orgán verejnej moci konajúci v mene štátu), prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom-ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l zákona č. 514/2003 Z. z.). V posudzovanej veci prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Keďže podľa názoru súdu škodu spôsobil aj orgán zriadený podľa zákona o prokuratúre v trestnom konaní, sú aj v tomto smere naplnené predpoklady uplatnenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, tým mal súd preukázané aj splnenie podmienky podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z. z. o povinnosti predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s príslušným orgánom ako podmienku právomoci súdu podľa § 8 O.s.p.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Navrhovateľ uplatňujúc nárok výslovne neuviedol, ktoré rozhodnutie považuje za nezákonné v zmysle ust. § 5 a § 6 cit. zákona - v konaní súd ustálil, ako už bolo uvedené vyššie, že nezákonným rozhodnutím je uznesenie o vznesení obvinenia v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti, pričom obe uznesenia je treba posudzovať spoločne, ako jeden celok. Škoda ďalej vznikala aj v dôsledku podania obžaloby ako rozhodnutia prokurátora sui generis (svojho druhu), spod ktorej bol navrhovateľ napokon oslobodený. Pri uplatnení systematického výkladu § 3 ods. 1 písm. a) a zákona č. 514/2003 Z. z. je možné dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, resp. trestného rozkazu, pre jeho nezákonnosť, má aj zastavenie trestného stíhania (vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia) a oslobodenie spod obžaloby (vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia a trestnému rozkazu), ak k nemu došlo k určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným nebol potvrdený. Záver, že oslobodzujúci rozsudok (ako tomu bolo v danom prípade) by mal z hľadiska citovaného ustanovenia § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. odlišný význam, ako zrušenie rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, by bol v rozpore so zmyslom úpravy zodpovednosti štátu, obsiahnutom v citovanom predpise, a to s myšlienkou, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená štátom bola nahradená. Aj súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) aj oslobodenie spod obžaloby (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 145/2011 zo dňa 12.12.2012).

K námietke odporcu, že navrhovateľ si svojím konaním trestné stíhanie zavinil sám a akákoľvek náhrada škody by bola v rozpore s dobrými mravmi súd uvádza, že právo na náhradu škody spôsobenej orgánom pri výkone verejnej moci je základným právom (čl. 46 ods. 3 ústavy), preto obmedzenia tohto základného práva musia vyplývať zo zákona. Zákon č. 514/2003 Z. z. účinný k 31. 12. 2012 vo vzťahu k náhrade škody za začatie trestného stíhania a následného oslobodenia spod obžaloby takéto obmedzenie neupravoval, preto súd za použitia analógie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. má za to, že právo na náhradu škody nemá obvinený v prípade, ak si obvinenie, resp. trestné stíhanie zavinil sám. K otázke zavinenia poškodeného na začatí trestného stíhania vyslovil právny názor aj Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 25Cdo 1567/2002 z 12. 6. 2003, zhodne Najvyšší súd ČR sp. zn. 25Cdo 539/2002 zo dňa 29. 5. 2002), pričom ide o závery použiteľné aj v Slovenskej republike, ku ktorému názoru sa prikláňa aj konajúci súd. Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozhodnutí konštatoval, že zavinenie osoby na začatí vlastného trestného stíhania je potrebné posudzovať analogicky podľa ustanovení o zavinení vlastnej väzby, a následne tieto prípady vymedzil aj negatívne tak, že konštatoval, že toto zavinenie však nemožno vidieť v tom, že osoba sa dopustila skutku, pre ktorý bola stíhaná, ktorý však ako bolo v priebehu trestného stíhania zistené, nenaplnoval znaky trestného činu. Zavinenie obvineného (či už vo forme úmyselnej alebo nedbanlivostnej) na začatí trestného stíhania proti nemu znamená, že obvinený svojím zavineným úkonom prispel k tomu, že jeho konanie bolo dôvodom začatia trestného stíhania, teda, že jeho konanie bolo dôvodom na začatie trestného stíhania proti nemu. Príčinná súvislosť medzi vznesením obvinenia a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho konaní pred začatím trestného stíhania,

poprípade v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojím konaním alebo úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné konanie muselo byť voči nemu začaté (alebo v ňom naďalej pokračované). Nejde teda o to, či obvinený sa dopustil, hoc aj zavinene, skutku, pre ktorý bol stíhaný a ktorým vyvolal podozrenie, že bol trestný čin spáchaný, ale o to, či svojím iným, či ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní, tak, že bez tohto jeho konania by k začatiu (pokračovaniu) trestného stíhania nedošlo, napríklad uvádzaním nepravdivých skutočností, odôvodňujúcich postup podľa § 160 Tr. por., či predstieraním, že voči nemu sú dôvody na trestné stíhanie dané, hoci objektívne neexistovali. Podmienka, že poškodený si sám zavinil obvinenie, nie je naplnená len tým, že sa dopustil skutku, pre ktorý bolo trestné stíhanie proti nemu začaté. S poukazom na uvedené, súd považoval tvrdenia odporcu v tom smere, že ak by navrhovateľ nezasiahol inému do telesnej integrity, a teda sa aktívne nepodieľal na vzniku stavu, kedy vystavil samého seba možnosti trestného stíhania, nedošlo by k postupu v súlade s ustanovením § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. a poverený policajt by nevydal uznesenie o vznesení obvinenia, za irelevantné. Navrhovateľ od začiatku trestného konania spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, s cieľom preukázať svoju nevinu podával opravné prostriedky, a napokon bol aj spod obžaloby oslobodený z dôvodu podľa § 285 písm. a/ Tr. por., teda z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Navrhovateľ využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Nevyhnutnosť takéhoto postupu je daná v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia, a nič na tom nemení skutočnosť, či ide o prípady nutnej obhajoby, alebo o zvoleného advokáta. To znamená, že práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby, boli výlučnou príčinou vzniku trov späť s obhajobou a príčinná súvislosť je tým nepochybná. Všetky uskutočnené úkony obhajoby možno považovať za účelné a podmienené úkonmi orgánov činných v trestnom konaní, bez ktorých by tieto trovy neboli vznikli. Okresný súd mal nepochybné preukázané, že na strane navrhovateľa vznikla majetková ujma, spočívajúca vo vynaložených nákladoch na obhajobu v trestnom konaní.

Keďže súd mal preukázanú nezákonnosť (vyslovenú implicitne oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a to podľa § 285 písm. a/ Tr. por.) uznesenia o vznesení obvinenia v spojitosti s uznesením o zamietnutí sťažnosti obvineného a s následným vedením trestného stíhania voči navrhovateľovi, a zároveň súd mal preukázané splnenie podmienky predbežného prerokovania nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (pričom mal preukázanú totožnosť predbežne prerokovaného nároku s nárokom uplatneným v danom súdnom konaní, ako aj totožnosť skutkového zdôvodnenia), škodu, ako aj príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody, návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Uplatnené úkony právnej služby považoval okresný súd na účelne poskytnuté. Z obsahu trestného spisu mal okresný súd preukázané poskytnutie úkonov právnej služby vyúčtovaných v súlade s ustanoveniami vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase poskytnutia jednotlivých úkonov právnej služby (§ 12 ods. 3 písm. a; 1/12 z výpočtového základu 741,-- €) v celkovej výške 460,80 Eur vrátane DPH, ktorú sumu nenamietal ani samotný odporca. Za takto spôsobenú škodu zodpovedá štát, ktorý sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. - ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. - o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danom prípade navrhovateľ v konaní bol plne úspešný, súd mu priznal právo na náhradu trov konania vo vzťahu k odporcovi v celom rozsahu. V súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov navrhovateľovi vznikli trovy konania za jednotlivé úkony právnej pomoci, príprava a prevzatie zastúpenia 15.3.2012,

podanie žalobného návrhu, stanovisko k vyjadreniu odporcu (23.8.2012), zastupovanie na pojednávaní 7.11.2012, vyjadrenie k odvolaniu 14.1.2013, stanovisko navrhovateľa 19.5.2014, účasť na pojednávaní 2.7.2014, účasť na pojednávaní dňa 28. 10. 2015 po 31,54 Eur + 5 x režijný paušál po 7,63 Eur, 1 x 7,81 Eur, 2 x 8,04 Eur, 1 x 8,39 €, celkovo trovy právneho zastúpenia + 20 % DPH predstavujú 396,76 Eur (330,63 Eur + 66,13 Eur). Súd priznal navrhovateľovi celkom trovy konania vo výške 396,76 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p. - musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované, je potrebné ho predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. (sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali, bol odvolacím súdom schválený zmier),
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.